

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetitive mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțione și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, decicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate. King le acordă permisiunea studenților la regie să-i adapteze povestirile pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaizeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI		
MICUȚUL REGE SÂNGERIU		
<i>DAN-TETE</i>		
I.	Callahan și vampirii.....	13
II.	Pe val	27
III.	Eddie dă un telefon.....	40
IV.	Dan-tete	64
V.	În junglă, în măreța junglă	91
VI.	Pe Aleea Carapacea Țestoasei.....	125
VII.	Reîntâlnirea	147
 PARTEA A DOUA		
PARADISUL ALBASTRU		
<i>DEVAR-TOI</i>		
I.	Devar-tete	155
II.	Cel care stă la pândă	169
III.	Sârma strălucitoare	185
IV.	Ușa spre Bubuit de Tunet.....	204
V.	Steek-Tete	214
VI.	Stăpânul Paradisului Albastru	238
VII.	Ka-shume	266
VIII.	Însemnări din Casa de Turtă Dulce.....	283
IX.	Urme pe Calea Grinzii	330
X.	Ultima discuție (visul lui Sheemie)	341
XI.	Atacul asupra fortăreței Algul Siento	364
XII.	Ka-tet-ul se destramă.....	408

PARTEA A TREIA ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU *VES-KA GAN*

I.	Doamna Tassenbaum merge cu mașina.....	443
II.	Ves'-Ka Gan	474
III.	Din nou în New York (Roland se legitimează)	509
IV.	Fedic (două perspective)	556

PARTEA A PATRA TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA *DANDELO*

I.	Creatura de sub castel	575
II.	Pe Calea Blestemătă	602
III.	Castelul Regelui Purpuriu	622
IV.	Pieile	656
V.	Joe Collins de pe Odd's Lane	674
VI.	Patrick Danville.....	712

PARTEA A CINCEA CÂMPUL STACOJIU *CAN-KA NO REY*

I.	Rana și ușa (Adio, draga mea).	741
II.	Mordred.....	778
III.	Regele Purpuriu și Turnul Întunecat.....	802

EPILOG

Susannah în New York	829
----------------------------	-----

CODA

Descoperirea	839
--------------------	-----

ANEXĂ

<i>Infantele Roland la Turnu-ntunecat sosit-a de ROBERT BROWNING ...</i>	857
<i>Nota autorului</i>	867

CALLAHAN ȘI VAMPIRII

I

Odată ca niciodată, părintele Don Callahan fusese preotul catolic al unui orășel numit Salem's Lot, orășel care acum nu se mai găsea pe nicio hartă. Dar nu-i mai păsa. Asemenea concepte cum ar fi realitatea încetaseră să mai aibă vreo semnificație pentru el.

Acest fost preot ținea acum în mână un obiect păgân: o țesătoasă din fildes. Cu toate că avea o fisură aproape invizibilă pe nas și o zgârietură minusculă, în formă de semn de întrebare, pe carapace, figurina era incredibil de frumoasă.

Frumoasă și *puternică*. Îi simțea puterea vibrându-i în mână ca un curent electric.

– Ce minunată este! îi șopti el băiatului de alături. Este Testoasa Maturin? Ea este, nu-i aşa?

Băiatul de lângă Părinte era Jake Chambers, care făcuse un ocol foarte mare ca să ajungă iarăși în apropiere de locul din Manhattan unde începuse aventura vieții lui.

– Nu știu, spuse el. Probabil. Ea îi zice *sköldpadda* și s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne așteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig, neștiind nici el dacă la Susannah ori la Mia se referise atunci când folosise pronumele feminin *ea*. Odată ar fi spus că nici nu contează din moment ce aceste femei erau atât de strâns legate între ele. Însă acum i se părea că are importanță, ori va avea în curând.

– Vrei? îl întrebă Jake pe Părinte. Adică: *Vrei să le ţii piept?*
Vrei să lupti? Vrei să-i ucizi?

Respo-*O*, da, răspunse Callahan cu un calm infinit.

Puse în buzunarul cămășii țestoasa din fildeș, cu ochii ei bătrâni și înțelepți și carapacea zgâriată, alături de gloanțele de rezervă, apoi se bătu ușor pe piept, ca pentru a se asigura că măiastra figurină e în siguranță.

– Am să trag până rămân fără gloanțe sau până mor. Și dacă rămân fără gloanțe înainte să mor, atunci am să le dau în cap cu... cu patul pistolului.

Ezitarea a fost atât de scurtă, încât Jake nici măcar nu o se-siză. Dar în pauza aceea de o fracțiune de secundă, Albul îi vorbi Părintelui Callahan. Cunoștea de demult, încă din copilărie, forța aceasta elementară, cu toate că au fost câțiva ani pe drumul vieții lui când îi slabise, iar apoi își pierduse complet credința în ea. Zilele acelea erau acum apuse, Albul era din nou al lui și el îi mulțumea Domnului.

Jake dădea din cap, spunând ceva ce Callahan nu auzea. Și nu auzea pentru că nu conta ce spunea Jake. Conta numai ce spunea cealaltă voce – voce a ceva

(Gan)

poate prea nemărginit pentru a fi numit Dumnezeu.

Băiatul trebuie să meargă mai departe, îi spunea vocea aceasta. Indiferent ce se va întâmpla aici, oricum va fi să fie, băiatul trebuie să meargă mai departe. Rolul tău se apropie de sfârșit. Al lui încă nu.

Trecuță pe lângă anunțul de pe trepiedul metalic (**INCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT**) cu Ete, remarcabilul prieten al lui Jake, între ei. Micuțul ținea semet capul în sus, iar pe botic îi înghețase un rânjet foarte colțos. Când ajunseră pe ultima treaptă, Jake băgă mâna în traista din papură împletită, adusă din Calla Bryn Sturgis de Susannah-Mio, și luă de acolo două farfurii – două 'Rize. Le ciocni una de alta, mulțumit de sunetul sinistru pe care îl scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan:

– Acum și tu.

Callahan ridică Rugerul, adus de Jake din Calla New York, iar acum înapoiat la locul de baștină; viața este o roată și noi toți îi mulțumim foarte frumos. O clipă, Părintele ținu țeava pistolului lângă obrazul drept, aidoma unui duelist. Apoi își atinse

buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanțelor și a țestoasei. *Sköldpadda.*

Jake făcu un semn de aprobare din cap.

– Odată intrați, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Și, odată porniți, nu ne oprim decât morți.

– Nu ne oprim.

– Aşa. Gata?

– Da. Dumnezeu te iubește, băiețe.

– Și pe tine, Părinte. Unu... doi... *trei*.

Jake deschise ușa și pătrunseră toți trei în penumbra și miroșul dulce-picant al frăpturii de porc dinăuntru.

2

Jake porni spre ceea ce el considera a fi moarte sigură, cu gândul la două lucruri pe care i le spusese Roland Deschain, adevăratul lui tată. *Bătăliile care durează cinci minute țes legende ce trăiesc o mie de ani. Și Nu trebuie să mori fericit atunci când îți va suna ceasul, dar trebuie să mori împăcat că ți-ai trăit traiul de la început și până la sfârșit, slujindu-l mereu pe ka.*

Iar Jake Chambers cercetă Dixie Pig cu mintea împăcată.

3

Și limpede. Simțurile îi erau într-atât de ascuțite că simțea nu doar miroșul cărnii prăjite, ci și al rozmarinului cu care fusese condimentată; auzea nu doar ritmul calm al respirației sale, ci și murmurul dulce al săngelui care i se suia la creier pe o parte a gâtului și cobora spre inimă pe latura cealaltă.

Își aminti și că Roland obișnuia să spună că și cea mai scurtă bătălie, măsurată de la primul glonț tras până la ultimul trup doborât, durează infinit mai mult pentru cei care iau parte la ea. Și timpul deveni elastic, întinzându-se până la dispariție. Jake dăduse din cap ca și cum ar fi înțeles.

Însă de-abia acum înțelesе cu adevărat.

Primul lui gând fu acela că dușmanii erau mulți – mult, mult prea mulți. Estimă că erau cam o sută, majoritatea fiind din categoria celor pe care Părintele Callahan îi numea „căutători“. (Erau

și „căutătoare“, dar Jake era convins că principiul era același.) Răspândiți printre acești *folken* căutători – dar mult mai slabî decât ei, unii chiar ascuțiti ca niște florete de scrimă, cu tenul de culoarea cenușii și trupurile învăluite în aure de un albastru estompat – probabil că erau acei vampiri despre care auzise.

Ete stătea lipit de piciorul lui Jake, cu o expresie sumbră pe mutrița isteață, scâncind încetisor.

Mirosul acela de prăjeală care se revârsa în valuri peste ei nu era miroș de carne de porc.

4

Trei metri între noi, atât, Părinte – aşa îi zisese Jake afară, pe trotuar; iar acum, pe când se apropiau de estrada șefului de sală, Callahan se deplasă spre dreapta lui Jake, lăsând distanța aceasta între ei.

Jake îi mai spusese să strige cât de tare e în stare și cât de mult e în stare, iar Callahan tocmai căscase gura ca să dea drumul la strigătele acelea, când Albul îi vorbi din nou. Un singur cuvânt, dar mai mult decât suficient.

Sköldpadda.

Callahan tot mai ținea țeava Rugerului aproape de obrazul drept. Acum vârî mâna stângă în buzunarul cămășii. Maniera în care percepea scena desfășurată înaintea ochilor săi nu era peste măsură de ageră, ca a Tânărului său tovarăș, dar tot observă o mulțime de detalii: lumina portocaliu-purpurie aruncată de torțele electrice din perete; lumânările de pe mese, închise în boluri din sticlă de un portocaliu mai strident, ca de Halloween; servetele scânteietoare. Pe draperia din stânga sălii de mese erau pictați domnițe și cavaleri așezăți la o masă lungă. Callahan avu sentimentul cert – fără să știe ce anume i-l provocase, căci numeroasele semne erau, totuși, mult prea subtile – că oamenii de acolo abia ce se reașezaseră la mese, în urma unor momente de dezordine cauzate de un incendiu minor la bucătărie, de pildă, ori de un accident de mașină pe stradă.

Sau de o doamnă care naște, își spuse Callahan strângând Testoasa în pumn. *Un respiro este oricând bine-venit între aperitive și antreuri.*

– Iacătă-i și pe ka-mai-ii¹ de Gilead! zbieră o voce agitată, exaltată.

Însă nu o voce omenească – de asta Callahan era aproape sigur. Prea *bâzâitoare* ca să fie voce de om. Si văzu în capătul îndepărtat al sălii ceva ce semăna cu un soi de hibrid hidos, om-pasăre. Purta jeansi skinny și o cămașă simplă, de culoare albă. Însă pe capul care ieșea prin gulerul acelei cămăși erau zugrăvite pene lucioase de un galben murdar, iar ochii păreau doi stropi de smoală lichidă.

– *Puneți mâna pe ei!* urlă creaatura aceea scârboasă și ridicolă.

Dădu la o parte un șerbet, descoperind un fel de pistol. Lui Callahan i se păru că seamănă cu armele din *Star Trek*. Cum le zice? Fazere? Tasere?

Nu conta. Arma lui era cu mult mai bună și voia ca toți să o vadă. Azvârli cât colo tacâmurile și lumânarea de pe cea mai apropiată masă, apoi smuci pânza de pe ea cu o mișcare hotărâtă, de prestidigitator. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se împiedice în vreo cută a țesăturii la momentul decisiv. Apoi, cu o agilitate pe care nici el nu și-ar fi bănuit-o, se urcă pe un scaun și apoi pe masă. Odată ajuns acolo, ridică *sköldpadda*, ținând-o de burta netedă, pentru ca toți să o poată vedea cât mai bine.

Acu' ar fi momentul să le și cânt ceva, își zise el. *Poate Moonlight Becomes You² sau I Left My Heart in San Francisco.³*

Erau în Dixie Pig de exact treizeci și patru de secunde.

5

Profesorii de liceu care au avut ocazia să se afle în fața unui grup mare de elevi, în clasă sau în sala de festivități, vă vor spune că adolescenții – oricât de bine spălați și îngrijiți – tot emană un miroș urât din cauza hormonilor produși cu atâtă sârguință de trupurile lor tinere. Orice grup de oameni aflați într-o situație tensionată eliberează aceeași duhoare, iar Jake, cu simțurile reglate la treapta cea mai înaltă, o detectă și aici. Când trecuseră pe lângă

¹ *Ka-mai* (în Limba Nobilă) – „prostul lui Ka“, „prostul destinului“ (n. tr.).

² *Moonlight Becomes You* – cântec din repertoriul lui Bing Crosby (n. tr.).

³ *I Left My Heart in San Francisco* – cântec din repertoriul lui Tony Bennett (n. tr.).

estrada șefului de sală (sau Laboratorul Șantajului, cum îi plăcea tatălui său să-i spună), miroslul clienților din Dixie Pig fusese slab, mirosl al adrenalinei din trupurile unor oameni care își recapătă stăpânirea de sine după un oarecare tărăboi. Dar atunci când creațura-păsărească din capătul sălii strigase, Jake a simțit un mirosl mult mai puternic. Un iz metalic, suficient ca să-i clocotească săngele în vene. Da, îl văzuse pe Tweety cum dă la o parte șerbul de pe masă; da, văzuse arma de sub el; da, pricepuse de îndată că Părintele, urcat pe masă, era o țintă extrem de facilă. Dar toate acestea cădeau în plan secund în fața armei de ucidere în masă pe care o reprezenta gura Păsăricii Tweety. Jack tocmai se pregătea să arunce una din cele nouăsprezece farfurii și să reteze căpătâna în care se afla gura aia, când Callahan ridică țestoasa.

N-o să aibă niciun efect, n-are cum, nu aici, gândi Jake, dar chiar înainte de a-și isprăvi gândul, își dădu seama că avea efect. Înțelesă asta după miroslul pe care-l emanau creaturile. Din el disparese complet agresivitatea. Iar cei câțiva care începuseră să se ridice – găurile însângerate din frunțile căutătorilor labărându-se și mai mult; aurele albastre din jurul vampirilor întinzându-se și intensificându-și nuanța – căzură greu înapoi pe scaune, ca și cum nu și-ar mai fi putut controla mușchii.

– *Puneiță mâna pe ei! Despre ei ne-a zis Sayre că...*

Și Tweety se întrerupse. Atinse cu mâna stângă – dacă e posibil să numești „mână“ niște gheare atât de urâte – patul pistolului său de ultimă generație, apoi căzu pe lângă trup. Ochii își pierduse luciu.

– Despre ei ne-a zis Sayre... SSS-Sayre...

O altă pauză. Și apoi creațura-păsărească murmură:

– O, sai, ce este minunăția pe care o țiți în mână?

– Știi foarte bine ce este, îi răspunse calm Callahan.

Neobservat de nimeni, Jake înainta spre centrul sălii, iar Părintele, amintindu-și ce-i spusese Tânărul pistolar – *Ai grija să fii mereu în rând cu mine* –, coborî de pe masă, cu țestoasa în mâna ridicată deasupra capetelor tuturor. Tăcerea era atât de absolută încât parcă devenise vâscoasă – cel puțin lui aşa i se părea, dar...

Dar acolo mai exista și o altă încăpere. De unde se auzeau hohote stridente de râs și zbierete îngălate de bețivi – o altă petrecere desfășurată undeva foarte aproape. În stânga sălii

principale. În spatele draperiei cu cavaleri și domnițe la ospăt. Se petrece ceva acolo, își spuse Callahan. *Și precis nu e Turneul de Poker de la Elks.*

Îl auzi pe Ete cum respira precipitat și gros în spatele rânjeturului său permanent – o mașinărie micuță și perfectă. Și mai auzi încă ceva. Un hârât aspru pe fond de păcănituri dese. Amestecul ăsta de sunete îl înfioră pe Callahan, producându-i o scârbă cumplită. Era ceva ascuns sub mese.

Ete văzu primul sosirea gângăniilor și încremeni ca un câine pândind vânatul, cu o lăbuță ridicată și botul împins înainte. Preț de o clipă, nu i se mai mișcă decât trufa neagră și catifelată – mai întâi descoperind cu un zvâcnet colții înclestați, apoi relaxându-se și acoperindu-le, apoi descoperindu-le iarăși.

În scenă își făcură intrarea gândacii. Oricare le-ar fi fost originea, Țestoasa Maturin din mâna Părintelui nu avea niciun efect asupra lor. Un individ obez, îmbrăcat într-un smocking cu revere din stofă ecosez, i se adresă cu o voce firavă, nedumerită, creaturii păsărești:

– Da’ nu trebuia să ajungă până aici, Meiman. Ni s-a spus că...

Ete se năpusti cu un mărâit furios printre colții înclestați. Categoric, un sunet atipic pentru micuț, amintindu-i lui Callahan de bulele cu dialog din benzile desenate: *Hrrrrr!*

– Nu, tipă alarmaț Jake. Ete, nu-i voie!

La auzul acestui strigăt, zbieretele și râsetele de după draperie încetară brusc, de parcă acei *folken* de acolo își dăduseră dintr-odată seama că se petrece ceva în salonul principal.

Ete nu luă în seamă tipătul lui Jake. Strivi la iuțelă trei gândaci, unul după altul, perforând tăcerea deplină cu zgomotul greșos al carapacelor zdrobite. Nu încercă să-i mănânce, ci le aruncă în aer cadavrele – fiecare de mărimea unui șoarece – cu o mișcare rapidă a gâtului lung, dându-le drumul din colții zâmbăreți.

Celelalte gângăni se retraseră la iuțelă înapoi sub mese.

A fost făcut pentru așa ceva, înțelesă Callahan. Probabil că odată ca niciodată toți bumblerii au avut abilitățile astea. Așa cum unele rase de terrieri se pricep să...

Un răcnet răgușit din spatele draperiei îi întrerupse gândurile:

– *Humes!*

Apoi un altul:

Oricum, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, vocea lui Roland îi umplu gândurile.

6

- Du-te, Jake.

Băiatul se întoarse uluit spre Părintele Callahan. Până atunci stătuse cu mâinile încrucișate, pregătit să arunce cu 'Rizele în primul căutător sau căutătoare care ar fi îndrăznit să se miște. Ete se întorsese lângă el, dar își rotea ochii strălucitori în jur după alte prăzi.

- Împreună ne ducem, zise Jake. Sunt debusolați, Părinte, uită-te la ei! Și suntem atât de aproape! Pe aici au dus-o... prin sala asta... și după aia prin bucătărie...

Dar Callahan nu-i dădu atenție. Cu țestoasa ridicată deasupra capului (așa cum ai ține o lanternă într-o peșteră adâncă), se întorsese cu fața la draperie. Tăcerea așternută acum în spatele ei era cu mult mai îngrozitoare decât răcnetele și gâlgâielile suscite de mai devreme. Tăcerea asta era ca o suliță ascuțită. Și se oprise și băiatul lângă el.

- Du-te cât încă mai poți, repetă Callahan, făcând eforturi considerabile să-și păstreze calmul. Prinde-o din urmă dacă se poate. Șta e ordinul dinh-ului tău. Și este și dorința Albului.

- Da' nu pot să te...

- *Du-te, Jake!*

Toți căutătorii și căutătoarele din Dixie Pig, fie că erau în mrejele micuței *sköldpadda* sau nu, se foiră neliniștiți la auzul acestui strigăt. Și pe bună dreptate, pentru că vocea ieșită din gura lui Callahan nu era vocea lui.

- *Nu ai decât șansa asta și trebuie să profiți de ea! Găsește-o! Sunt dinh-ul tău și îți ordon!*

Jake făcu ochii mari auzind glasul lui Roland ieșind din gâtlejul lui Callahan. Privi în jur, uluit și cu gura căscată.

În clipa de dinainte ca draperia din stânga să fie dată cu vioLENȚă la o parte, Callahan îi înțeleseră umorul negru, descoperi ceea ce scăpa privirii neatente: friptura care constituia felul principal al ospățului din pictură avea formă omenească; cavalerii și domnișele lor se înfructau din carne de om și beau sânge de om. Pe draperie era zugrăvit un praznic al canibalilor.

Și atunci Preavechii, ce se desfătaseră până atunci la propriul lor banchet, traseră draperia aceea respingătoare și țăsniră în salonul principal, zbierând ascuțit printre colții mari, ce le țineau gurile slute pe veci deschise. Ochii le erau negri ca nebunia. Pielea de pe obrajii și frunți – ba chiar și cea de pe mâini – le era acoperită cu tumorii pline de crestături hidroase. La fel ca vampirii din sala de mese, și aceștia erau înconjurați de aure, însă ale lor erau colorate într-un violet veninos atât de închis încât părea aproape negru. Din colțurile ochilor și gurilor li se prelingea un soi de puroi amestecat cu sânge, ca dintr-o rană supurândă. Bolboroseau toți de-a valma, iar unii chiar râdeau: dar parcă nu cu sunete create de coardele lor vocale, ci smulgându-le din aer ca pe niște vietăți.

Callahan îi cunoștea. Firește. Cum să nu-i cunoască? Oare nu unul dintre ei îl trimisese aici? Aceștia erau vampirii cei *adevărați*, vampirii de Tipul Unu, ținuți la păstrare și asmuțiți acum asupra intrușilor.

Țestoasa din mâna lui nu-i încetinea cătuși de puțin.

Callahan observă privirea încremenită a lui Jake, chipul lui palid, ochii îngroziți și ieșiți din orbite; toată îndărjirea dată uitării la vederea acestor monștri.

Fără să știe dinainte ce avea să-i iasă pe gură, Callahan urlă:

- *O să-l omoare pe Ete primul! O să-l omoare sub ochii tăi și o să-i bea sângele!*

Ete lătră scurt când își auzi numele, iar ochii lui Jake părură a se limpezi la auzul glasului bunului său prieten, însă Callahan știa că nu e vreme să-l aștepte să se dezmeticească de unul singur.

Țestoasa nu-i oprește, dar măcar îi ține pe ceilalți la distanță. Gloanțele nu-i opresc, dar...

Cu o puternică senzație de *déjà-vu* – și, în fond, de ce nu? doar mai trecuse prin asta cu un catralion de ani în urmă, acasă la un băiat pe nume Mark Petrie –, Callahan scoase crucea pe

¹ *Gesundheit* (lb. germ.) – Noroc! (după un strănut) (n. tr.).

care o purta la gât, pe un lăŃușor. Se lovi ușor de patul Rugerului și rămase agățată acolo. *Și, la fel ca în urmă cu un catralion de ani, crucea strălucea acum cu o lumină orbitoare, alb-albăstruie.* Tocmai în momentul acela, cele două creaturi preavechi din fruntea haitei se întinseseră să-l însface și să-l târască în mijlocul lor. Acum se retraseră cu iuŃeală, chirăind de durere. Callahan văzu cum pielea începe să le sfârăie și să se topească. Iar priveliștea asta îi umplu sufletul de o bucurie sălbatică.

– Înapoi! le strigă el. Vă poruncește puterea Domnului! Vă poruncește puterea lui Iisus Hristos! Vă poruncește ka-ul din Lumea de Mijloc! *Vă poruncește puterea Albului!*

Dar – incredibil! – unul din cei doi se năpusti la Callahan. Un schelet strâmb, într-un smoching foarte vechi și mucegăit. La gât avea însemnul unui ordin străvechi... Crucea Malteză să fi fost? Și vru să lovească cu unghiile lungi și încovioate crucifixul din mâna lui Callahan. Părintele se feri în ultima clipă și ghearele vampirului trecură la doar doi centimetri de el. Fără să se gândească, Callahan se repezi și împlântă capătul crucifixului în fruntea pergamentoasă a creaturii. Și crucea din aur se înfipse în vampir aşa cum se înfige în unt un cuțit înroșit la flacără. Hidoșenia îmbrăcată în smochingul mâncat de putregai scoase un zbieret de durere și panică și se împletici îndărăt. Callahan își trase crucifixul înapoi. O fracțiune de secundă, chiar înainte ca monstrul să-și acopere fruntea cu labele, preotul observă gaura pe care o făcuse crucea lui. Apoi, printre ghearele preavechii creaturi începu să se scurgă o substanŃă vâscoasă, galbenă. Îl lăsară genunchii și se prăvăli pe jos, între două mese. Urlând de furie, camarazii lui se îndepărta de el. Deja faŃa creaturii începuse să se scofâlcească spre interiorul capului, sub mâinile acelea diforme. Aura i se stinse cu fâsăit de lumânare și din vampir nu mai rămase decât o mâzgă de culoare galbenă, curgând ca vomă din mâncile costumului și cracii pantalonilor și strângându-se într-o baltă dezgustătoare pe podeaua restaurantului.

Callahan se îndreptă semet spre ceilalŃi. Toată teama îi dispăruse ca prin farmec. Dispăruse și umbra întunecată a rușinii sub care trăise de când Barlow îi fărâmase crucifixul.

În sfârșit liber! își spuse fericit. În sfârșit liber, Doamne Atotputernic al meu, sunt, în sfârșit, liber!

Și apoi: *Cred că aceasta este mântuirea. Și ce bine mă simt! Tare bine!*

– Zvârle-o la o parte! îi strigă unul din vampiri, cu mâinile ridicate ca să-și protejeze faŃa. Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeul turmelor de oi, zvârle-o dacă ai sănge-n tine!

Măscărici ticălos care cred în Dumnezeul turmelor de oi, chiar aşa cum spui. Și atunci, de ce te ferești?

Când se confruntase cu Barlow, nu îndrăznise să dea curs acestei provocări, iar lașitatea lui îi adusese distrugerea. În Dixie Pig, Callahan îndreptă crucea spre creatura care cutezase să vorbească.

– Nu îmi pun credinŃă în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai, spuse el clar și tare în sala tăcută.

Îi obligase pe Preavechi să se retragă până aproape de arcada de unde ieșiseră. Pe mâinile și obrajii celor din primul rând apăruseră buboaie uriașe și negre, dizolvându-le ca un acid pielea pergamentoasă.

– Și în niciun caz n-am să-mi arunc un prieten atât de bun și vechi. Dar pot să îl pun deoparte, ce ziceți?

Și își băgă crucifixul în cămașă.

CăŃiva dintre vampiri se năpustiră de îndată spre el, cu gurile sluŃite de colŃi și de grimase care probabil că pentru ei erau echivalentele zâmbetelor de satisfacŃie. Iar Callahan își întinse mâinile spre ei. Degetele (și țeava Rugerului) străluceau ca înmumiate în foc albastru. Și ochii țestoasei luminau, iar carapacea îi scânteia puternic.

– Nu vă aprobiați de mine! le strigă Callahan. Vă poruncește puterea lui Dumnezeu și puterea Albului!

Când însăpământătorul șaman s-a întors cu faŃa la Preavechi, Meiman, cel din neamul taheenilor, al oamenilor cu cap de pasăre sau animal, a simŃit cum începe să slăbească vraja teribilă, dar atât de minunată, pe care o exercita Țestoasa asupra lui. Și observă că băiatul dispăruse, iar descoperirea aceasta îl umplu de spaimă. Nu ieșise din Dixie Pig, ci mersese mai departe, deci dezastrul poate că fusese evitat. Însă, dacă băiatul găsea ușa care dădea în